

Děsy
Leigh
Harkerové

Darcy Coates

DĚSY LEIGH HARKEROVÉ

THE HAUNTING OF LEIGH HARKER

Copyright © Darcy Coates 2021

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2023

Cover © Sabina Chalupová, 2023

Illustrations © Andrea Krajíčková, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3394-1 (pdf)

DĚSY LEIGH HARKEROVÉ

DARCY COATES

přeložil Petr Kovács

FÖBÖS

1. NĚCO

Něco je venku před mým pokojem.

Jsem ochromená. Moje ručně vyráběné, prošívané příkrývky už mi nepřipadají jako hřejivý povijan, ale jako svěrací kazajka. Poutají mě k posteli. Svírají a dusí. Ústa mám otevřená, ale dech mi umírá již v hrdle a neproniká dále do plic.

To něco venku je stále blíž. Sune se centimetr po centimetru tak, abych věděla, že tam je, a abych nepochybovala o svých smyslech.

Neodvážuju se odvrátit pohled. Nejsem tak bláhová, abych se pohnula nebo se jen hlasitě nadechla. Deky mě ovšem zradí. Šustí. *Něco* je uslyší. Netuším, co bude potom, a ani to nechci vědět.

Srdce mi tluče tak hlasitě, že bych ho nejraději pevně stiskla v dlani, abych ho umlčela. Venku za oknem bojují o svůj prostor větve starého dubu, které zima připravila o listí. Prořezávají měsíční svit jako nože a vytvářejí z něj mřížku plnou ostrých úhlů – jako střepy rozbitého skla poházené na koberci, šplhající po zdech a také po *tom*.

Čtyři nebo pět paprsků světla, jež na temný obrys dopadají, odhalují pouze nepatrné částičky celku a nutí mě mžourat mezi nimi, jako bych měla oko přitisknuté ke klíčové dírci.

Vyplňuje to celý prostor dveří. Podél boků mu visí paže. Nejsilnější dojem mám z šedi – šedi s nádechem chorobně zelené. Kůže, nebo šaty? Nevím.

Nedokážu poznat, kde končí obličej a kde začínají vlasy – ale vlasy to rozhodně *má*, a dlouhé. Nevidím ani ústa. Nejvýraznějším rysem jsou oči. Obrovské, kulaté, nepřírozeně velké, jako má sova. Bílé jako sníh, pohlcující měsíční svit.

Upírají se na mě. Nehýbou se. Nemrkají. Instinktivně tuším, že stačí jediný pohyb a přivolám je blíž. Srdce mi bije hlasitě, až bolestně. Dech mi jako vězeň uvízl v ústech a plíce po něm marně lapají.

Otáčí se. Trhne sebou. Strašlivé *něco* mizí, odchází chodbou. Ztrácí se a střípky světla se odrážejí od jeho mizející siluety a já vidím, jak se za ním vznášejí šedé, mastné, neskutečné vlasy.

Nohy nejsou vidět, ale mít je musí, slyším kroky. Těžké, namáhavé, dopadají na dřevěnou podlahu jako kladiva. Pohybuje se pomalu, ale mám nepříjemný pocit, že svou neohrabanost jenom předstírá. A pak, až přijde čas, mi nedá nejmenší šanci uniknout.

Jak to všechno vím? Už jsem tady snad byla?

Plíce mi znovu začínají pracovat. Ne nijak skvěle – s každým nádechem a výdechem se chvějí. Vzduch chutná divně. Cítím jeho chuť na jazyku a snažím se najít slova, jimiž bych ji popsala. Prach. Stáří, jako kus látky ponechaný dvacet let na slunci nebo jako podlaha, kterou sice zametali, ale nikdy neumyli. Pod všemi těmi pachy však cítím ještě něco jiného. Něco skrytého a záludného.

Těžké kroky se zastavují před koupelnou. Určitě nakukuje dovnitř. Je mi to odporné. Nelíbí se mi, že jeho

podivné, děsivé oči zírají do místnosti, do níž nikdy nechodí nikdo cizí, prohlíží si poloprázdné lahvičky se šamponem a kondicionérem, praskliny ve zdi vyplněné plísní bez ohledu na to, jak často je drhnu, zrcadlo, příliš malé na prostor nad umyvadlem, vybledlé spáry mezi zelenými kachličkami. Mám pocit, jako bych před *tím* najednou byla úplně nahá, jako by to *něco* ze mě jedno po druhém bolestně vyrvalo všechna moje tajemství. Já ale nechci, aby je *něco* znalo.

Rukou zabloudím k okraji postele. Zrádné povlečení zašustí jako poplašný zvonek. Strnu uprostřed pohybu, zadržuju dech, čekám, ale to *něco* je stále v koupelně. Znovu se pohnu a sunu se blíž. Světelné dýky bodají do prošívané deky. Obnažují detaily. Oči. Křičící ústa. Vztyčené paže sekající do temnoty.

Ty vzory jsem si navrhla sama. Za denního světla představují mýty celého světa. Znímám je jako svou vlastní tvář, ale teď, v ranním šeru, působí zlovlně.

Spouštím bosé nohy přes okraj postele. Pružiny matrace zasténají a já zatnu zuby. Dveře do pokoje za mými zády jsou otevřené, chodba za nimi zeje prázdnotou. Dívám se do tmy a děším se, co se v ní ukrývá. Nahmatám palcem hustý koberec uprostřed pokoje.

Pod oknem vidím svůj psací stůl. Z dopadajících fragmentů světla schytl to nejhorší. Mám na něm pečlivě srovnané a uspořádané hromady papírů, vyskládané před zásobníkem na tužky, který je tak plný, že je těžké z něj vůbec nějakou vytáhnout.

Na mém deníku v kožené vazbě se začíná usazovat prach. Prázdný hrnek čeká, až ho odnesu dolů a umyju.

Za tím vším záchrana: můj telefon. Ještě starý typ s kruhovým vytáčením, který jsem si zcela impulzivně koupila kvůli tomu, jak vypadá, bez ohledu na to, jak je nepraktický. Utratila jsem za něj v bazaru čtvrtinu týdenní výplaty

a litovala toho ještě dřív, než jsem došla domů. Pak už jsem se styděla jít ho vrátit, protože jsem si dokázala představit vševědoucí pohledy, jimiž by se na sebe prodavačky podívaly v okamžiku, kdy bych ho ostýchavě vytáhla z tašky. Abych se mu pomstila, úplně jsem změnila svůj původní plán: neudělala jsem si z něj luxusní těžítka, jak jsem původně zamýšlela, ale zapojila jsem ho do naprosto nepoužívané pevné linky, jako bych tím snad mohla ospravedlnit svoji rozmařilost.

Nyní se třeba ukáže, že mi tohle okázalé vyhození peněz může zachránit život. Mobil totiž nechávám dole, aby mě v noci nerozptyloval. A tenhle starý krám je tak jediný telefon v prvním patře mého domu.

Zvedám se z postele a nepřestávám upírat oči na prázdný prostor otevřených dveří. Podlamují se mi kolena, jako by byla z papíru a nedokázala unést moji váhu. Natahuju ruku skrz fragmenty světla k přístroji. Z chodby se jako ozvěna nese dupot kroků. Už se to *něco* nabažilo koupelny? Dotýkám se prsty dřeva a odvracím oči od zející prázdnoty oblouku dveří za svými zády.

Vytáčecí mechanismus telefonu je kolečko s vybledlými číslicemi. Zvedám dřevěné sluchátko a úzkostně se snažím, aby vidlice nezpůsobila žádný hluk. Uvítá mě oznamovací tón a já si tisknu sluchátko na prsa, abych zvuk utlumila, neboť jsem si vědoma, jak daleko se v temné noci nese.

Můj prvotní impulz je zavolat sestře, ale ta bydlí hodiny odsud. Jediná pomoc, kterou mi nejspíš může poskytnout, je, že mi poradí, abych zavolala na policii, takže tam volám rovnou. V této chvíli mi záleží čistě na tom, *nebýt* tu v domě sama, *nebýt* tu uvězněná s tím. Spočinu prstem v otvoru ohmataného vytáčecího kolečka a otočím ho až na doraz. Tíše při tom přeskakuje. Je mi jasné, že pokud ho při jeho návratu pustím, bude strašlivě cvakat a nakonec cinkne, takže jím pomalu otáčím zpět do výchozí pozice,

kde s úlevou vypustím vzduch mezi zuby, a celý postup opakuju.

Okno nad stolem je na několik centimetrů pootevřené. V noci je sice kousavá zima, ale potřebuju spát na čerstvém vzduchu. Bez něj bych neusnula. Oknem táhne a bez své teplé deky se otřesu chladem, který na mě dotírá svými neodbytnými prsty skrz tenkou tkaninu noční košile.

Vytáčím i třetí číslo a pomalu uvolňuju číselník. Telefon zvoní. Jednou rukou zakrývám mikrofon a znovu se otáčím ke dveřím.

To *něco* tam stojí. Vidím záblesky očí. A část těla – asi paže – ta se teď pohnula.

„Popište, prosím, povahu své naléhavé situace.“

Slova vycházejí ven z reproduktoru a já chci ženu na druhé straně poprosit, ať mluví tišeji, ale hlas se mi zadrhl v hrdle a vytvořil tam pevnou, zmrzlou hrudku, přes kterou se nedokážu ani nadechnout. Zpocené prsty mi kloužou po dřevěném sluchátku. Pálí mě oči, jsou příliš suché, ale když zamrčkám, najednou se mi do nich nahrne vláha.

„Haló?“ Policistka je vytrvalá, klidná, možná až příliš vážná. „Popište, prosím, povahu své naléhavé situace.“

Pomozte mi, chce se mi říct, ale když ze sebe vydám zvuk, bude to počátek mého konce. To *něco* mě sleduje, nepohnutě, zcela soustředěně, a já jsem zahnaná do kouta.

Hlas ve sluchátku se znovu ozve. „Haló?“

Pootevřu ústa ještě o kousek víc, knedlík v hrdle mě dusí, tělo nabuzené adrenalinem mám jako v ohni, přestože mě děs přikovává k podlaze – jako bych si myslela, že mě strnulá nehybnost může zachránit. Jako by *to* cosi naprosto přesně nevědělo, kde jsem.

To *něco* ve dveřích nakloní hlavu. Stále nevidím ústa, ale tak nějak vycítím, jak se otvírají a vychází z nich strašlivý zvuk.

„Haló?“

Je to imitace toho, jak by měl lidský hlas asi znít. To slovo se zrovna nepovedlo, je to výsměch trpělivému hlasu ženy v telefonu. Nehybné, neživé oči se do mě zavrtávají a něco svůj vyslovený lomoz znovu opakuje, jako by si zkoušelo různé tóny. „Haló? Halóóó?“

Žena v telefonu se přidává. „Haló?“

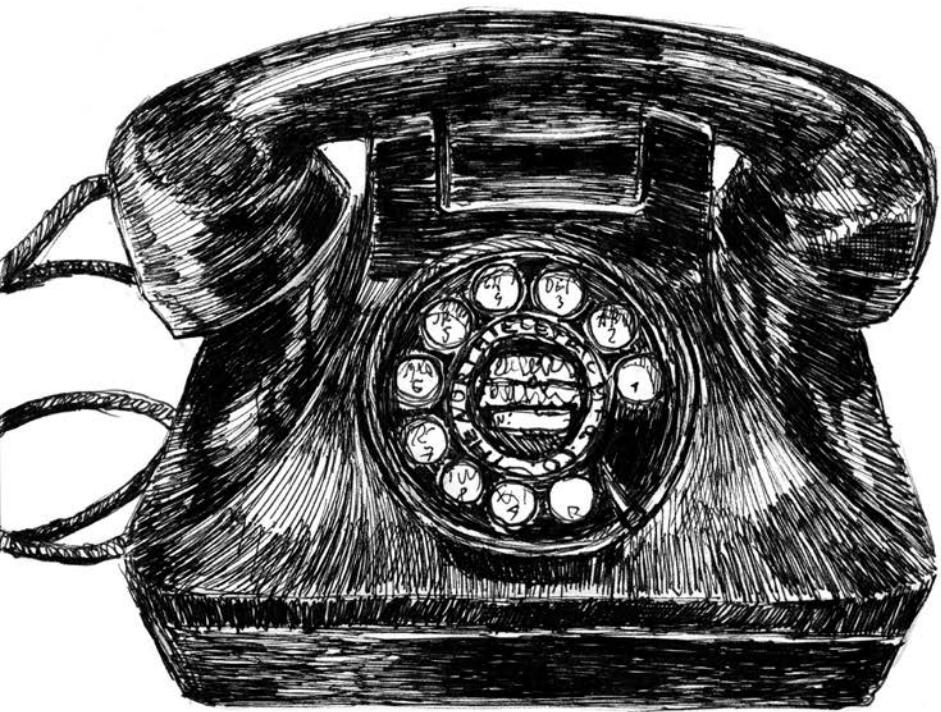
To už je na mé nervy příliš. Sluchátko mi klouže z rukou. Štíhlá dřevěná rukojeť se kroutí na šňůře a s hlasitým úderem dopadá na zem.

To *něco* se pohnulo. Měla jsem pravdu, už nemusí předstírat, že pajdá. Blíží se ke mně pekelnou rychlostí, děsivou silou, zabodává do mě kulaté oči vytřeštěné jako dva měsíce a já se konečně vzchopím natolik, abych vykřikla.

Nohama narazím zezadu do židle u stolu. Padám na zem, zasáhne mě pronikavá bolest v lokti, ale tváří v tvář tomu, co je přede mnou, to nehraje žádnou roli. To *něco* stojí tam, kde jsem stála před pouhou vteřinou, roztříštěné světlo mi zprostředkovává jeho obraz s až děsivou ostrostí a já si přeju, aby to raději zůstalo v nejasném přítmí.

Hlava se otáčí, obrovské oči bez zorniček míří přímo na mě. Ležím na zádech na zemi, opírám se o paty, bedra a naražené lokty, zoufale vnímám zranitelnost každé části svého těla. Břicha. Vnitřních stehen. Tváře. Všechno je natočené k tomu stvoření, obnažené, jako bych se mu nabízela coby obět.

Tělo něčeho se otáčí, aby se přizpůsobilo nehybné hlavě. Plazím se vzad, nohama se odrážím od hladké podlahy, na dlaně se mi lepí prach, zoufale se snažím vzdálit se od té zarostlé věci, která se nade mnou tyčí. Sluchátko telefonu visí na šňůře a jedním koncem se dotýká země, druhý se vznáší ve vzduchu a v nehybném tichu noci se z něj line ženský hlas. „Haló?“

„Haló?“ Hlas toho něčeho je přerušovaný. Může to být smích, ale ten zvuk je nelidský, stejně jako jeho slova. „Haló... haló... haló.“

Uhodím se do lopatky o skříň. Sáhnu za sebe a šmátám rukou nad hlavou. Snažím se slepě nahmatat knoflík. Cvakne a skříň se otevře. Odstrkávám se patami a zalézám dovnitř.

Kulaté oči se zablýsknou. Bez zorniček a panenek nedokážu říct, jestli se dívají na mě, nebo *skrz* mě. Zavírám dveře a slyším, jak západka znovu cvakne. Kolem se na mě tlačí šaty, kabátky a kalhoty, jako by mě chtěly udusit. Zbývá mi poslední zdroj světla: tenký proužek mezery mezi dveřmi a dnem.

Kroky toho něčeho se znovu ozvou. Dupou, slyším, jak se ztěžka, ale vytrvale šoupou blíž a blíž k mému úkrytu. Nemohu dovolit, aby vetřelec dveře otevřel. Necitlivými prsty šmátám po držadlech, ale dřevo uvnitř je úplně hladké. Není se čeho chytit.

Škvírou zalitou světlem dole u nohou se mihne stín. Dřevo je v těch místech drsné a hrubé. Výrobce skříně si usnadnil práci v přesvědčení, že tam dole si nikdo ničeho nevšimne. Nyní se mi tento ostrý okraj zařezává do zkroucených prstů, jimiž se ho v zoufalé snaze držet dveře zavřené chytám.

Dřevo se napíná. Pruh světla se zvětšuje tak, jak se vetřelec snaží dveře otevřít. Svaly na ramenou mě pálí z úsilí, s nímž okraj svírám. Vertikální pruh světla se chvěje.

Pak vnější tlak ustává, dveře se s cvaknutím zavřou a mě opět pohltní temnota.

Nakláním se vpřed a dotýkám se čelem dřeva. Ještě pořád nejsem v bezpečí a neodvažuju se pustit dveře, které vespod stále svírám prsty. Čekám, chytá mě křeč do rukou, nohy mám nepohodlně stočené, jak se snažím vměstnat se do svého stísněného prostoru. Pokud je vetřelec stále

venku, počíná si naprosto tiše, neslyším ani sípot dechu. Oči mám dokořán, ale ve tmě jsou úplně slepé. Řasy se mi otírají o dřevo a dech se mi od blízkých dveří odráží zpátky do úst.

Pak to slyším. Skřípot kostí. Prasknutí. Pohybuje se to, sklání, přibližuje k podlaze. Dívám se dolů. Ruce mám stále zastrčené pode dveřmi, prsty mi vyčuhují ven a mohou být snadnou kořistí. Nemohu je tak nechat. Jenže jen ony udržují dveře zavřené.

V konečcích prstů cítím elektrizující napětí, tisíce citlivých nervových zakončení napjatě vyčkávají. Přes pravý ukazováček a prostředníček se mi přeleje teplý, vlhký vzduch. Představuju si, jak se nad nimi něco sklání a jeho otevřená ústa jsou již tak blízko, že i jediný pohyb prsty by stačil, aby se jich dotkly.

Šeptá to. Z úst vychází přerývané, pokroucené: „Haló.“

Do prstů mě bodá něco ostrého. Svaly rukou se instinktivně stahují, nahrubo opracované dřevo spodní hrany dveří se mi zarývá do dlaní. Škubnu rukama, stáhnou je a tisknu si je na prsa. Bolí, ale strach ten pocit zesiluje i tlumí zároveň, takže ho vlastně nevnímám. Možná jsem pořezaná. Možná jsem přišla o prst. Ve tmě to nedokážu poznat. Svírám si ruce pod bradou, tisknu je k sobě a cítím horkou vlhkost, která se mi lepí na kůži.

Světelnou lištou pod hranou dveří pronikají dovnitř nehty. Dlouhé, drsné, nezarovnané nehty zkoumají hrubé dřevo, dotýkají se míst, kde jsem měla ještě před chvílí prsty. Do očí se mi nahrnou slzy a já zakláním hlavu, horkou kůži mi chladí kabátky kostýmů a šaty, ruce křečovitě svírám pod bradou, nohy mám přitažené až k hrudi.

Nehty pode dveřmi se stahují. Už ale vím, kam zamíří příště. Sahají po madlech a nyní již není úniku. Tlačím se dozadu, oblečení na ramínkách mi padá do obličeje. Nemůže mě schovat. Pořád mám vystrčené, obnažené nohy

a je úplně jedno, jak těsně k tělu si je tisknu. Budou to ony, za co mě to něco popadne, aby mě vytáhlo ven.

Dveře se skřípavě otvírají dokořán. Přes hromadu šatů nevidím úplně jasně, co tam vlastně stojí. Z dlaně mi skápně krůpěj krve a ztěžka dopadá na předloktí. Ve výhledu mi brání řady vlny a bavlny, nitě, které mi tlačí na oči a tvoří vrstvy pavučin mezi mnou a *věcí* venku. Přeju si, aby byly hustší, neprostupnější, aby mě zcela uchránily před pohledem těch strašlivých očí. Nic jiného z něj nevidím. Tělo se ukrývá v popelavé šedi měsíčního svitu pronikajícího zezadu oknem. Vyplňuje prostor dveří skříně, ruce má rozpažené a drží jimi dveře dokořán. Rozcuchané vlasy padají dolů podél těla, ramena má pokleslá, hlavu vystrčenou a zírá přímo na mě.

Jsem jako přilepená k zadní stěně a bojím se tak, že nedokážu ani zavřít oči.

Vetřelec se blíží, tyčí se nade mnou. Dveře zasténají. Proud světla se tenčí, z mezery je pouhá stužka, pak už jen neznatelná nitka a nakonec i ta mizí, když se dveře zavřou.

Je to uvnitř se mnou. V té temné, úzké díře, tak blízko, že bych měla cítit jeho teplo. Dost blízko na to, abych se ho dotkla, pokud i jen nepatrně uvolním svoji strnulou pozici. Je to úplně potichu, ale cítím, že tu je. Vzduch je těžší. Páchne kyselou plísní stáří, nemytých podlah a ještě čímsi děsivým navíc.

V krvácející ruce mi pulzuje. Pach kolem je nesnesitelný, nedokážu myslet, dýchat, neodvažuju se pohnout. Sako vlevo ode mě se pohne, drátěné ramínko se otočí a cinkne. S očima dokořán zírám do ničeho. Bolí mě záda z pozice, v níž se musím krčit, ale nemohu si ani o centimetr ulevit. Instinktivně vím, že když se vetřelce dotknu, bude to konec. A vetřelec je *tak blízko*. Vydechuje, jeho chrčivý dech mi proudí přímo do ucha. Téměř na sobě cítím jeho mrtvou kůži.

Vyrazím vpřed v erupci energie, která překvapí i mě samotnou. Rukama vrážím do zavřených dveří, ty se rozlétnou a já proběhnu ven. Není čas čekat, až se mé oči přizpůsobí měsíčnímu svitu, abych se ohlížela za sebe. Běžím, moje bosé nohy pleskají o podlahu. Když mým telefonní sluchátko visící na šňůře, otáčím se. Křičící tváře na prošívané dece na posteli mě sledují svými pokroucenými pohledy. Už jsem ale ve dveřích, probíhám jimi a ramenem se odrážím od zdi, když se snažím vybrat zatačku na chodbu.

Za sebou slyším dunění kroků. Ty už ale nejsou moje, jsou pravidelné a stále se blíží. Probíhám kolem koupelny. Před sebou mám schody, zrádnou černou jámu s jedinou žárovkou, ale nemám čas přemýšlet. Těsně nad schodištěm zavírám oči a spoléhám se, že si moje nohy samy pamatují cestu.

První schod, druhý, potom třetí, všechny jsou tam, kde mají být, a já letím dolů tak rychle, že ani nevnímám, jak se odrážím od jednotlivých stupňů.

Konečně jsem dole. Prudce zastavím, až mě pálí chodidla. Otáčím se zády ke zdi. Ze schodiště vidím jen poslední dva schody, zbytek tone v neproniknutelné, dokonale černé tmě.

Vzduch již nepáchne kysele. Jsem sama.

2. MOHOU TO BÝT KROKY

Branku pokrývá odlupující se rez. Levou rukou se držím horní vodorovné trubky, což je poloha, kterou jsem v minulosti zaujala již mnohokrát, ale nyní nezvykle váhám. V pravé ruce svírám klíče od auta zaparkovaného na ulici za mnou. Před sebou mám svůj dům, který se nyní leskne v záři večerního slunce, a jeho šikmá, břidlicová střecha hraje živými barvami.

Před necelými osmnácti hodinami mě z domu vyhnalo *něco*. Nyní, ve dne, mi to připadá neskutečné. K události došlo v těch podivných hodinách od dvou do čtyř v noci, kdy se realita ztrácí v preludech a do vědomí se vám usilovně vlamují sny.

Zvedám pravou ruku. Na prostředníčku mi visí kroužek s klíči. Na ukazováčku mám mezi prvním a druhým článkem obvaz. To je můj důkaz: hmatatelné popření nadpozemské povahy nočního dění.

Vdechuju do plic chladný vzduch. Zatlačím na branku a ta se skřípavě otevře směrem dovnitř. Její vrzání je jako *důvěrně známý pozdrav*, kterým mě každý večer vítá doma.

Signál, že opouštím venkovní svět a vstupuju na své území. Je to také výstraha před možnými vetřelci. Návštěvníci o sobě dávají vědět o hodně dřív, než vůbec dorazí ke dveřím domu.

Popravdě řečeno musím přiznat, že plot kolem domu rozhodně nepředstavuje nezdolatelou překážku. Sahá sotva do pasu a tak tomu je v celé jeho délce, i když v pravidelných intervalech se řada cihel o stupeň sníží, aby kompenzovala úhel sklonu stoupající ulice. Každý, kdo by chtěl, by tuhle mechem porostlou hradbu bez většího úsilí přeskočil. Pak by se případní vetřelci museli držet na travnaté části zahrady, aby se vyhnuli tomu, že jim pod nohama zaskřípou kamínky na cestě, ale po deseti krocích by zcela tiše, jako duch, stanuli na prahu domu.

Branka se za mnou skřípavě zavírá. Zvedá se vítr, rozkmitá a roztančí keře a koruny stromů po obou stranách. Popínavé zakrslé růže podél plotu se nejspíš rozhodly potrhat můj pletený kabátek.

Čtveřice oken do ulice je studená a mrtvá, propůjčuje domu zdání opuštěnosti. Okrová cihlová zeď chytá odlesky zapadajícího slunce. Okapy a rámy oken v prvním patře pokrývají pavučiny, příliš vysoko, než abych se jich dokázala zbavit.

Sestra mi jednou řekla, že dům si nezaslouží, aby se mu říkalo domov, pokud v něm nežije rodina. Svoji jedovatou poznámku utrousila před třemi roky, krátce potom, co se jí narodila druhá dcera; byl to jeden z mnoha posledních hřebíčků do rakve našeho vztahu.

Mýlila se. Toto je domov. S tím nikdo nic nenadělá. A byl to domov i tehdy, když jsem se do něj před patnácti lety nastěhovala jako nájemnice, která si poprvé v životě pronajala vlastní bydlení. Ten pocit ještě zesílil, když jsem později složila zálohu, abych dům od bývalého majitele koupila, a s každým dalším rokem se prohlubuje. Myslím

si, že byl domovem pro všechny, kteří v něm během uplynulých téměř sta let jeho života pobývali, a bude domovem i pro všechny další, až se jednoho dne odstěhují.

Má spoustu chyb a vad, počínaje nepovedenými spárami v horní koupelně nebo špatným úhlem rohu kuchyňské linky, kvůli němuž se horní skříňka nikdy nedovře. Nedostatky jsou ale víc než vyváženy jeho bohatstvím a krásou. Hlavní chodbu lemují obklady z opravdového dřeva. Zábradlí schodiště je pevné a stabilní. Dub vzadu na zahradě museli zasadit ještě v době, kdy dům stavěli, a jeho majestátní větve a koruna jsou krásnější než cokoli, co mi může nabídnout okolní ulice.

Ať už se včera stalo cokoli, nemohu to jen tak přejít, a zatímco mi cestou ke dveřím skřípou pod nohama uvolněné dlažební kostky, odmítám se podvolit strachu. Tohle je můj domov a nikomu nedovolím, aby mi ho vzal.

Odemčené dveře se otevrou, jakmile do nich strčím. Když jsem dům opouštěla, stačila jsem popadnout klíče, ale neměla jsem čas za sebou zamykat. Logika okamžiku byla jasná. Pokud tam uvnitř něco je, byla bych blázen, kdybych to tam ještě zavírala.

Ve vchodu si dopřávám krátkou přestávku. Velkými okny dovnitř pronikají široké pruhy světla. Dodávají dřevěným obkladům a krémové malbě hřejivý dojem. Z chodby lze vstoupit do kuchyně a pokračuje dál ke schodišti do prvního patra souběžně s ní. Vpravo se nachází jen zřídkakdy používaný obývací pokoj s výhledem na ulici před domem, vlevo je pak stejně minimálně využívaná jídelna. Raději svůj čas trávím v kuchyni vzadu. Je příjemnější oddávat se samotě s výhledem na tichou zahradu než se dívat do ulice.

Klíče patří na úzký stolek za dveřmi. Taška putuje na mosazné háčky nad stolkem. Pak projdu po chodbě kolem schodiště, narovnáвам si ramena a v duchu si přehrávám seznam věcí na večer.

Někde za mnou zarachotí kulová klika dveří. Zastavím se, jednou nohou dosud v chodbě, druhou již v kuchyni. Myšlenky se mi rázem rozbíhají do všech směrů. V přízemí domu zase tolikery dveře nejsou. Stavitel dával přednost obloukovým průchodům. Prohlížím si ty, na které dohlédnu, a naslouchám. V kuchyni si pobrukuje lednice. Na zahradě křičí ptáci, kteří přelétávají nad nejspíš poloprázdným krmítkem. Kolem domu projíždí auto, hluk motoru zvolna slábne s tím, jak vůz mizí v dáli.

Jinak je v domě klid. Pálí mě oči a uvědomuju si, že jsem zapoměla mrkat. Vracím se zpátky chodbou až ke vchodovým dveřím a přikládám oko k pozorovacímu průzoru. Nabízí mi širokouhlý pohled na dlážděnou pěšinu, popínavé růže a zrezivělou branku. Dotýkám se kulové kliky v naději, že jsem ji možná jenom nedovřela, ale drží pevně.

Když se otočím, zachytím odlesk světla na bronzové kulové klíce na dveřích pod schodištěm, které mohly být jediným možným zdrojem zvuku. Ty dveře jsou součástí mé každodenní scenerie, ale používám je tak málo, že jsem je prakticky vymazala z paměti. Obdobně jako skvrnu na koberci nebo hrnek až úplně vzadu ve skříňce v kuchyni. Existují, ale já je prakticky nevnímám, nikdy jsem se na ně doopravdy *nepodívala*. Nyní na ně upírám pohled a s jazykem stisknutým mezi zuby se k nim odměřenými kroky blížím.

Co za nimi vlastně je? Jsem si naprosto jistá, že jen úložný prostor, ale vzhledem k tomu, kdy jsem ho nejspíš použila naposledy, si ho už nedokážu vybavit. Jako člověk přebývajícím sám v domě s pěti ložnicemi nedostatek úložného prostoru opravdu neřeším.

Klika je bohatě zdobená, jako většina původního vybavení domu. Je na ní vytepaný věnec tvořený miniaturními lístečky, který obklopuje jak vlastní kliku, tak i klíčovou

díрку. Mezi lístky jsou i mrňavé bobulky. Je celý matný. Bývalí majitelé domu museli dveře používat mnohem častěji než já.

Uchem se dotýkám dřevěného okraje dveří v místě, kde se stýká s obložením chodby. V chodbě se drží ozvěna a nyní si na samém prahu slyšitelnosti pohrává s mou myslí. Natahuju ruku po klice. Otáčí se, ale jen nepatrně, pak se její pohyb prudce zastaví. Dveře jsou zamčené.

Vybavuje se mi vzpomínka natolik vzdálená, že by mohla být pouhým snem. Zkusila jsem tyto dveře otevřít hned první den, kdy jsem si dům pronajala. I tehdy byly zamčené. Určitě jsem měla v úmyslu najít klíč nebo zavolat zámečníka, ale nikdy jsem to neudělala.

Během doby se dveře staly přítomnou, ale věčně přehlíženou kulisou. Usmívám se. Dům je mi tak důvěrně známý a drahý, že mě překvapuje, že tu nacházím místo, kde jsem ještě nebyla.

Je načase jeho tajemství odkrýt, ale teď ještě ne. Z práce mě bolí záda a mám sucho v ústech. Odstupuju ode dveří a cítím, jak se ve mně rozmáhá studené, vlhké povědomí, jako by se mi ze žaludku něco plazilo do hrudi. Ohlédnu se přes rameno. Nic. Nic se nezměnilo. Dveře jsou i nadále zavřené, nasvícené paprsky světla prostupujícími vysokými okny v obývacím pokoji, neškodné, sevřené dřevěným obložením stěn. Jsou tu už patnáct let mého života. Tak proč mi najednou vadí, že je mám v zádech?

Konvice, těžká vodou, kterou do ní napouštím, dosedá na svůj podstavec. Bude trvat přesně dvě minuty, než začne voda vřít. Z myčky vytahuju svůj oblíbený hrnek a vhodím do něj sáček s čajem s citronovou trávou a zázvorem.

Jediné, co se na této rutině konstantně mění, je postavení slunce. Právě teď je nízko, jeho poslední paprsky se snaží dostat přes hřeben sousedovy střechy a proniknout mezi osamocenými stromy až ke mně na dvorek. Zima

se neochotně vzdává jaru a příštích několik měsíců bude slunce pokaždé výš.

Za normálních okolností se opřu předloktími o dřez a minutu a půl civím do zahrady v tiché meditaci, zatímco čekám, až začne voda bublat. Dnes mám ale v plánu něco jiného. Ze skříňky nad sporákem беру obvazy a dezinfekci a vyrovnávám je na laminátovou kuchyňskou desku.

Stačí mi vteřina, abych otevřela sponku, která drží obvaz omotaný kolem mého prstu. Dychtivě ho rozmotávám. Prst stále bolí a na obvaze ulpěla zaschlá, sražená krev, až mě překvapuje, že jsem s ním zvládla celý den prakticky bez problémů.

Rána se táhne od prvního článku k druhému. Nevypadá jako čistý řez nožem nebo nesprávně podaným skalpelem. Je zubatá a různě hluboká. Připomíná škrábanec od kočky, jen hlubší. Pokud bych prst ohnula až příliš, nejspíš bych si ránu otevřela a obnažila i šlachy uvnitř. Možná dokonce kost.

Asi by stálo za to zajít si na pohotovost, ale ne dnes. Všechno, co se uplynulý den odehrálo, mi připadá jako sen. Dnes chci být sama, abych si utřídila myšlenky, abych se uklidnila a zkusila to pochopit. A tak odšroubuju víčko lahvičky s dezinfekcí. V konvici to začíná vřít a ve stále hlasitějším bublání vody slyším svůj dech, příliš rychlý, příliš mělký.

Rána je překrytá zaschlou krví, ale přesto se snažím pečlivě očistit její okraje. Pak kolem začnu omotávat čistý obvaz. Vytvořím několik vrstev a utahuju ho tak, aby udržel okraje rány pevně u sebe.

Na zahradě se něco pohne. Hlavu zvednu o zlomek vteřiny později. Výhled z okna je zcela mírumilovný; pouze tráva, která už potřebuje posekat, se chvěje ve větru. Kmen starého dubu stojí pevně a nehybně, ale větve se komíhají ze strany na stranu. V keramickém krmítku, zavěšeném

na nejnižší větvi, hodují dva vrabci. Hašteří se o poslední zbytky semínek.

Jsem si jistá, že se pohybovalo něco mnohem většího. Postava velikosti dospělého člověka nebo něco hodně podobného. Ještě minutu zůstávám zcela nehybná a čekám, ale nemohu si být jistá, že jsem neviděla pouhý stín. Po chvíli, když už se nic dalšího neděje, skláním hlavu zase dolů, abych dokončila svůj obvaz.

Dílo zakončím sponkou, která drží vše pohromadě. Natahuju ruku a zkusím pohnout prsty. Pokud se nepokouším ohnout ukazováček, necítím žádnou bolest. To je dobře. Zraněná ruka by mi ztěžovala moji práci archivářky v přírodovědném muzeu a volno jsem si naposledy brala někdy před mnoha lety. Nejsem natolik sebestředná, že bych do muzea *nikdy* nezatolala s tím, že jsem nemocná a nemohu přijít, ale zároveň se mi nechce kazit si dokonalou docházku. Potřebuju však ohebné a citlivé prsty, abych jimi mohla štítkovat, přemísťovat a dokumentovat nejrůznější artefakty, což tvoří hlavní náplň mého pracovního dne. Předměty, s nimiž pracuju, jsou křehké a neobratné zacházení s nimi si jednoduše nemohu dovolit.

Z hrdla konvice začíná unikat pára, ale dokud voda nezačne vřít, nikdy si nenalévám. Zavírám oči. Zvuk se ve vlnách nese místností, vystřeluje, burácí, pára syčivě uniká z hubice. A slyším i něco jiného. Něco, co zní jako kroky.

Otvírám oči a instinktivně je stáčím k oknu, pak za sebe a dál do chodby. V paprscích světla se vznáší smítka prachu, jako by někdo před chvílí rozvířil dříve nehybný vzduch. Mám pocit, že kroky znějí stále hlasitěji, ale vřící voda je maskuje, a jak se konvice chvěje a poskakuje ve svém podstavci, přidává svou vlastní směsici zvuků.

Pak spínač konvice cvakne a bublání začíná slábnout. Zvuk, který mohl být kroky, vydrží ještě o půl vteřiny déle

a pak se také ztrácí. Zírám do prázdné chodby a v obvázaném prstu mi pulzuje krev.

Naliju vodu. Sáček s čajem se protočí, uniká z něj bledá, nevýrazná barva a já ho vytahuju dřív, než se stačí vylouhovat až příliš. Kroutím hlavou a se zpola zavřenýma očima si protahuju svaly na krku. Pak zvedám hrnek a odnáším ho z kuchyně. Čaj bude potřebovat vychladnout, ale chci ho mít u sebe.

Na schodišti jsou dva vypínače, jeden nahoře a druhý dole u jeho paty, ale ten spodní přestal fungovat již před dvěma lety a já jsem ještě nezavolala elektrikáře, aby ho opravil. Zvyk je železná košile, a jakmile si člověk na něco zvykne, těžko se mu to mění. Já jsem si zvykla, že stoupám nahoru ve tmě. Je to zrádná cesta a možná bych se měla bát.

Stoupám lehce a opatrně. Na prvních čtyřech schodech se přidržuju zábradlí, než se přede mnou ohne a zmizí ve zdi. Schody jsou pevné, ale staré a jejich dřevo se pod mými kroky prohýbá a sténá hlubokými povzdechy, které mi znějí v uších.

Pak se z té temné jeskyně vynořím na chodbě v prvním patře. Všechny dveře jsou zavřené. Přejíždím si jazykem po hraně zubů a rozhlížím se kolem. Dveře do koupelny nechávám ráda pootevřené kvůli cirkulaci vzduchu, která brání všudypřítomnému usazování plísně. Dveře do ložnice jsem nechala nedobrovolně otevřené včera v noci.

Svírám hrnek a upravuju si úchop. Ouško mi zahřívá dlaň i prsty a vím, že nápoj uvnitř je dostatečně horký, aby případnou nevítanou návštěvu opařil, pokud bych ho na ni chrstla.

Dveře do koupelny se při letmém doteku otvírají. Všechno je tam, kde má být: ručník na věšáku, podložka před vanu na zemi, dokonce i kartáček na zuby se opírá o stěnu hrnečku pod stejným úhlem. I kdybych zde uklízela sebevíc, neudělám nic s dojmem sešlosti a zanedbanosti,

který koupelna vzbuzuje. Takhle to zůstane do doby, než ji nechám konečně zrekonstruovat a fyzicky tak odstráním všechny stopy jejího stáří.

Koberec tlumí moje kroky, když procházím kolem skříně na povlečení a zastavuju u dveří do ložnice. Jakmile pootočím klikou, zaskřípe.

Povlečení na posteli je lehce zmačkané. V rohu, v místě, z něž jsem se včera v noci vykradla z postele, je stažené přes okraj matrace. Svrchní přikrývka působí za denního světla svým obvyklejším, uklidňujícím dojmem: jsou na ní znázorněné Ezopovy bajky. Zajíci a čápi, lišky, luční kobyly, ti všichni zde poskakují, tancují a vyprávějí svůj příběh.

Telefon na psacím stole vypadá normálně, až na to, že sluchátko již opět spočívá ve vidlici. Přistupuju ke skříně. I její dveře jsou zavřené. Vezmu za ně. Naprosto lehce se otevrou a obnaží přede mnou oblečení srovnané a roztríděné podle ročních období.

Odložím si hrnek na kulatý tácek na stole. Trochu zahabně a po krátkém váhání se skláním k zemi a dívám se pod postel. Nečeká tam na mě žádné překvapení, jen pár měkkých bačkor, které tam mám a do nichž se přezouvám z lodiček, jež nosím celý den.

Moje oblečení, to, co mám na sobě, je střízlivý černý kostýmek, který si vozím v autě pro případ, že se potřebuju nečekaně převléknout a nemám čas zajet si domů. Svléknu si dlouhou sukni i pletený kabátek a беру si pohodlné domácí oblečení. Když si vytáhnu z vlasů sponku a smotám si je do neuspořádaného culíku na temeni, začínám si znovu připadat jako člověk.

V noci se tu něco přihodilo. Bylo to skutečné, ačkoli důkazy jsou jen velmi omezené.

V domě je až příliš velké ticho. Ticho je za normálních okolností vítané, ale dnes je to jiné – dnes to není jen nějaký

ostrůvek, ale celý oceán ticha, hluboký a rozlehlý dost na to, aby v něm člověk utonul.

Obracím se k malému černému rádiu na nočním stole. Za noci, kdy nedokážu udržet oči zavřené, mi tvoří zvukovou kulisu. Pouštím ho a otáčím hlasitostí. Ložnici naplní hudba, já opět zhluboka dýchám. Bolest v mé mysli ustupuje pod nápojem bicích a divokých kytarových riffů. Kdybych se svých kolegů v práci zeptala, co si myslí, že poslouchám nejraději, většina by nejspíš hádala klasiku nebo jazz. Hardrock by zřejmě nikoho z nich ani nenapadl, ale jeho zvuk, nyní všude kolem, mi dnes vůbec poprvé přináší trochu klidu.

Rádio hraje tak hlasitě, že ho slyším i dole. Beru si s sebou šálek čaje. Ještě pořád není dostatečně chladný, abych se mohla napít, ale brzy už bude. Vracím se na chodbu. V prvním patře jsou ještě dvě ložnice a jeden pokoj sloužící jako herna. Prohlížím všechny tři. Dveře jsou zavřené tak, jak by měly být, a nikde uvnitř nevidím nic, co by naznačovalo, že tu někdo byl.

Temný tunel schodiště mě vede dolů. Stáším se do kuchyně a chystám se dokončit svoji rutinu: rozmražená večeře z mikrovlnky, ohřívání o třicet vteřin déle, než doporučuje návod na obalu. Ze zásuvky беру dvě platíčka prášků. V jednom z nich jsou analgetika na bolest hlavy, která se o mě začíná pokoušet, v druhém malé oranžové pilulky. Antidepresiva k potlačení neklidu. Obě putují na linku.

Na té mám rozložené ještě plné desky papírování – nic z toho není z profesního hlediska nezbytné, mám je tu jen pro klid v duši. Mikrovlnka pípne. Vytahuju večeři a vidličku, pak si odtahuju svoji oblíbenou židli, jinak ale úplně stejnou jako zbývající tři ze stejné sady, které však nemají tak opotřebené a omšelé sedáky a odřené nohy, a chystám se usednout ke stolu, připravená strávit v ní příjemný večer.

Až na to, že nemohu. Nemám tu hrnek. Asi jsem ho musela zapomenout nahoře.

Stropem proniká hudba, ale natolik tlumeně, že dokážu zachytit jen rytmus. Chvilí zvažuju, že čaj pro dnešek vynechám, ale pak neochotně odstrkuju židli od stolu.

Slunce již zapadlo. I se vším tím zdržením mi přijde, že je to příliš brzy. Blížím se chodbou zpátky ke schodišti, a když mímám vchod do obývacího pokoje, podívám se na hodiny. Kolem jedné ze stěn stojí velké bílé pohovky a vytvářejí tak ve středu místnosti předěl. V prostoru mezi nimi je uvězněn konferenční stolek. Patnáct let na slunci vysálo z čalounění část jeho jasu, ale jinak jsou pohovky jako nové.

Na zdi jsou jen dvě dekorace: jednoduché černobílé hodiny a patchworková deka zavěšená nad sedačkou. Hodiny ukazují čtvrt na sedm. Věnuju jim jen letmý pohled, protože moje pozornost patří jako vždy dece. Naplňují mě hořkosladké pocity, i když té hořkosti je asi víc. Najít sladkost je každým rokem těžší a těžší.

Možná nastal čas deku sundat. Už na to nějakou dobu myslím, ale nikdy se jí nedotknu. Ušít ji mi zabralo stovky hodin, byl to zdaleka ten největší projekt, do něhož jsem se kdy pustila, a nechce se mi tolik práce jen tak zahodit.

Už jsem připravená se otočit, když vtom si všimnu abnormality. Jedna z pohovek má lehce promáčklý sedák, jako by na něm ještě před malým okamžikem někdo seděl. Představuju si vetřelce ze včerejší noci, jak se tu krčí, jeho zacuchané vlasy se lepí k zádové opěrce a svýma velkýma kulatýma očima sleduje, jak se pohybuju vlastním domem.

Důlek se zvolna zmenšuje, jak se molitanová pěna vrací do svého normálního stavu. Přistoupím k pohovce a položím na tkaninu sedáku ruku v částečném očekávání, že ucítím teplo.

Navzdory všemu mi však připadá *studenější* než zbytek.

Prudce ruku odtahuju. Palcem přejíždím po okraji obvazu a vyhlížím z oblouku vedoucího do chodby k obloukovému vchodu do kuchyně.

Seshora se stále ozývá hudba, ale moje milované bicí v ní chybí. Nakláním hlavu po směru zvuku a slyším pomalý, plíživý valčík. Pod jeho tóny ke mně ale proniká ještě další zvuk: skřípavý, vrzavý, s nímž se otvírají dveře mého pokoje.

3. PŘEKROČENÁ BARIÉRA

Procházím do chodby. Zády ke zdi zvedám klopou své látkové tašky a vytahuju mobilní telefon. Jakmile stisknu zapínací tlačítko, displej se ihned rozzáří, ale vzápětí pohasíná, protože baterie je zcela vybitá. Nabíjecí kabel mám úhledně stočený na bočním stolku hned vedle klíčů. Zapojuju ho do telefonu a ten zapřísahám, aby se probudil.

Valčík vyplňuje celý dům. Jeho rytmická melodie mi přijde rozladěná, falešná, jako by se jednotlivé noty míchaly navzájem, disharmonie je každým okamžikem horší. Zřejmě se to nelíbí ani větru venku, a tak násobí své úsilí. Představuju si, jak se větve a keře za okny kymácejí a otírají o dveře.

Displej mobilního telefonu je černý, i když stisknu zapínací tlačítko. Vytahuju napájecí kabel a zase ho zastrkuju. Normálně to stačí, aby se displej rozsvítil, ale dnes ne.

Nad sebou slyším kroky. Těžké, pomalé, šouravé, nesou se ke mně přes dřevěnou podlahu, koberec i strop a mapují cestu, po níž vetřelec kráčí přes můj pokoj ven na chodbu.

Když se nakloním dopředu, vidím již patu schodiště svěšeného mezi stěnami. Nechci, aby to něco sestoupilo sem dolů. Místo toho se ale otáčí a jeho namáhavé kroky se noří hlouběji do útrob mého domu a pokračují k zadní ložnici.

Znovu zvedám telefon a povzbuzuju ho, aby se konečně probral k životu, třeba jen na chvíli. Když je můj pokus opět marný, otáčím se ke dveřím za svými zády. Venku je tma, měsíc se schovává za dusivými mračny, ulice jsou prázdné.

Jít ven znamená opustit svůj dům. Tiše připustit, že to něco uvnitř na něj má větší právo než já. Nemohu mu však čelit sama. Musím někoho zavolat. A v domě je jen jeden telefon.

Váhavě se blížím ke schodišti. Vetřelec zalezl do nejvzdálenější místnosti v domě na druhé straně proti hlavním dveřím. Když budu opatrná...

Tiše našlapuju na první schod a děkuju štěstěně, že jsem se stačila přezout, když jsem ještě měla možnost. Zatačím a vstupuju do černého tunelu, oči upřené nahoru na vrchol schodiště. Snažím se sledovat matně bílý strop, který ale ve tmě téměř není vidět.

Stoupám pomalu. Nejprve jeden krok, pak druhý. Dýchám ústy, a když se blížím k vrcholu, levá ruka mi zůstane viset ve vzduchu pár centimetrů od zdi. Dveře jsou pozavírané a celý prostor tone ve vlastních stínech.

Valčík je stále rychlejší a jeho tóny, nyní již zcela mimo rytmus, přehlušují jakýkoli drobný hluk, který působím. Ještě poslední tři schody. Dveře na konci chodby jsou zavřené a ukrývají to něco uvnitř.

Hudba je opravdu hlasitá. Kdyby vetřelec chtěl, mohl by se pohybovat téměř neslyšně. Slyšela bych vůbec, že vychází z pokoje?

Na okamžik zůstávám stát na vrcholku schodiště a záda vystavuju černému tunelu, který padá dolů do přízemí.

Vypínač je vlevo, mohla bych na schodišti rozsvítit a zbavit dům temnoty, která z něj číší. Tím bych ale vetřelce – ať už je tato nepřírozená síla cokoli – varovala. V pokoji na konci chodby, a já doufám, že je stále uvnitř, je tma; vetřelec by si všiml světla pronikajícího pode dveřmi.

Valčík se blíží vrcholu, může mě krýt jen po omezenou dobu. Vrhám se vpřed a moje nohy snad nenechávají na koberci ani otisky, jak lehce se vznáším. Míjím koupelnu a blížím se ke dveřím svého pokoje. Otáčím klikou a ta tiše cvakne. Zatnu zuby a upírám pohled k pokoji na samotném konci chodby.

Jakmile otevřu dveře, zaplaví mě proud hudby. Není hlasitější, než jak jsem si ji sama na rádiu nastavila, ale zní nepříjemně hutně. Příležitostné mezery mezi tóny vyplňuje šumění statické elektřiny. Její praskání mi proniká do hrudního koše a používá plíce jako ozvučnou skříň.

Pokoj vypadá nedotčeně. V nohou postele mám složené své náhradní šaty do práce, připravené, abych si je zítra ráno vzala do auta. Dveře skříně jsou zavřené. Místnost působí prázdně.

Přecházím k telefonu, zatímco valčík dohrává své poslední tóny. Sluchátko mě studí na uchu. Otáčím číselníkem a v duchu odpočítávám jednotlivá čísla, jde mi hlavně o ticho, ne o rychlost. Když se číselník po vytočení čísla vrací zpět, sotva ho přes doznívající hudbu slyším. Na okna pokoje klepou prsty, ale vím, že to jsou jen uschlé větve. Přesto si ale připadám jako v obležení.

Skladba v rádiu se hroučí svou vlastní tíhou. Zůstalo po ní jen praskání statické elektřiny. Předpokládala jsem, že něco přeladilo stanici, ale žádný další program již nenásleduje. Z rádia nikdo nepromlouvá, nehraje žádná další hudba, line se z něj jen šumění a praskání prázdného vzduchu.